

Shrnutí: Licencování softwaru

Práce se zabývá některými praktickými otázkami licencování komerčního software jako autorského díla z perspektivy českého právního řádu. Zaměřuje se na softwarovou licenční smlouvu jako nejdůležitější právní titul, na jehož podkladě právo užít počítačový program vzniká.

Práce ve svém počátku shrnuje platnou právní úpravu na území České republiky v souvislostech evropské komunitární a mezinárodní úpravy. Česká právní úprava je obsažena především v autorském zákoně. S účinností od 1. 1. 2014 se úprava licenční smlouvy přesouvá do nového občanského zákoníku. Práce se proto věnuje také srovnání původní a nové úpravy. V kapitole 5 se věnuje institutu předsmělní odpovědnosti, kterou NOZ nově upravuje. Je zvláště důležitá z hlediska ochrany důvěrných informací poskytnutých během vyjednávání smlouvy.

Při shrnutí problematiky softwarové licenční smlouvy se práce opírá o obecnou teorii o prvcích právního vztahu. Rozebírá tak možné subjekty softwarové licenční smlouvy – nabyvatele a poskytovatele. Poskytovatelem licence nemusí být pouze autor. Jsou shrnuty i případy, kdy je poskytovatelem osoba od autora odlišná: jeho právní nástupce a osoba oprávněná vykonávat majetková práva k dílům v zaměstnaneckém režimu.

V následující části rozebírá práce licencovaný software jako předmět softwarové licenční smlouvy. Popisuje způsoby, jakými věrně a dostatečně postihnout nemohoucnou povahu softwaru tak, aby smlouva zajišťovala splnění všech vlastností softwaru, které od něj nabyvatel očekává.

Další část se týká obsahu licenčního vztahu – práv a povinností subjektů licenční smlouvy ve vztahu k jejímu předmětu – licencovanému software.

V centru práv a povinností stojí právo dílo užít. Práce rozebírá hlavní složky tohoto práva, především rozmnožování, rozšiřování, pronájem, sdělování veřejnosti, studium a modifikaci programu.

U každého ze způsobů užití lze dále omezovat jeho rozsah. Práce si všímá nejčastějších způsobů tohoto omezení: z hlediska množství, místa a času.